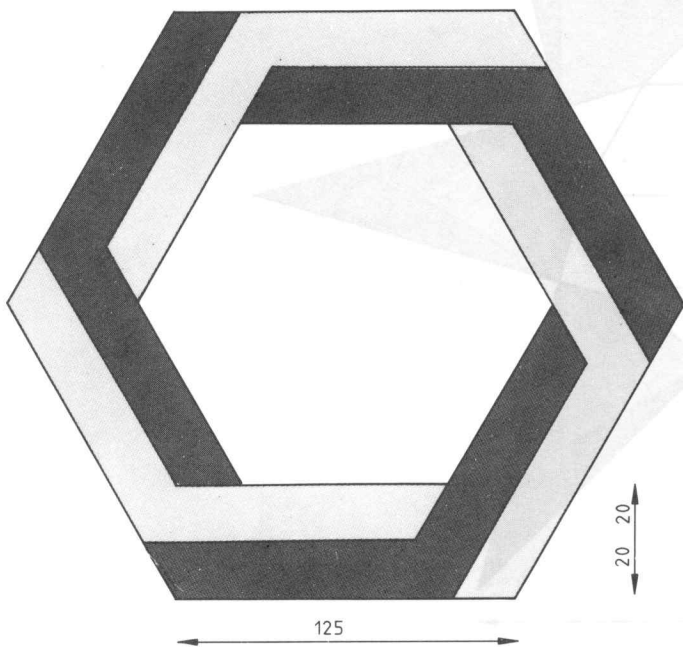

over de zeskant

De aloude zeskant (hexagon) is altijd al een populaire vlieger geweest, bij zowel beginners als bij ervaren vliegeraars. Enige jaren geleden nam die populariteit echter plotseling sterk toe en sindsdien is de hexagon eigenlijk op ieder vliegerfeest met een beetje wind te vinden. Geïnspireerd door een schitterend ontwerp van Jan Pit, waarbij een rode en een blauwe driehoek in elkaar gevlochten zijn, heb ik toen een aardige variant op papier gezet. Door tijdgebrek en andere excuses is dit ontwerp destijds echter onuitgevoerd in de la verdwenen.

Na enige zeer winderige herfstvliegerfeesten, zo'n twee jaar geleden, groeide bij mij het besef dat een vier-seizoenen-vliegeraar het zonder "stormvlieger" eigenlijk niet kan stellen en mijn oude zeskant-idee schoot mij toen weer te binnen. De zeskant is een goede vlieger voor harde wind en is door zijn lange staart ook zeer stabiel. De trekkracht kan in harde wind echter wel behoorlijk oplopen. Ik besloot daarom het oppervlak van de vlieger drastisch te verkleinen zonder daarbij de omvang van de vlieger geweld aan te doen. Zodoende ontstond het "vliegend gat"; een zeskant waarbij alleen aan de rand nog wat stof is overgebleven (zie tekening).

Ik heb gekozen voor een zeskant met zijden van 125 cm en een randbreedte van 40 cm. Dat het nog veel drastischer kan bewees Theo Beerends die zelfs een breedte van 15 cm heeft geprobeerd. Dat bleek echter net iets te weinig te zijn. Bij het schrijven van dit artikel vond ik overigens een beschrijving van John Verheij in Vlieger nr. 1/1983, die veel overeenkomsten vertoont met mijn variant. Niets nieuws onder de zon dus!

Wat betreft de uitvoering van de vlieger het volgende. De vlieger heeft een geraamte uit 6 RF-buizen met een diameter van 14 mm en is uitgerust met de standaard toom; drievoudig; één in het midden en twee in de aangrenzende hoekpunten bij de neuskant.

Veel zeskantten worden uitgerust met een fraai koppelstuk van hout, metaal of nylon. Hieraan kleven mijns inziens nogal wat nadelen. Deze koppelstukken zijn veelal duur en moeilijk te vervaardigen. Hout en nylon hebben bovendien de neiging enigzins uit te lubberen door het steeds in- en uitschuiven van de stokken. Bovendien past zo'n koppelstuk vaak niet in de vliegerhoes en maakt dus goede kans zoek te raken of thuis achtergelaten te worden (bij mij in ieder geval). Ik koppel de stokken gewoon twee aan

